

Μοναχός Αγλάιος Κωνσταμονίτης (1898-1984) (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης (†))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)



Γεννήθηκε στην ελληνική Βόρειο Ήπειρο ο κατά κόσμον Βασίλειος Γκέλιος, και συγκεκριμένα στο χωριό Συνίστα Κορυτσάς το 1898. Προσήλθε στη μονή Αγίου Στεφάνου-Κωνσταμονίτου το 1928. Εκάφη μοναχός το 1930. Διήλθε από διάφορα διακονήματα. Διακρινόταν για την εργατικότητα του. Όταν επιστατούσε τους εργάτες της μονής, προσευχόταν πολύ γι' αυτούς και τις οικογένειες τους. Είχε ανιδιοτέλεια, φιλαδελφία, διάκριση, αγάπη, ταπείνωση καί κατάνυξη. Νηστευτής και θερμά προσευχόμενος. Σε μία αγρυπνία του Αγίου Στεφάνου, όλη τη νύχτα έμεινε όρθιος, ακατάπαυστα δεόμενος. Κρυμμένος πίσω από ένα προσκυνητάρι συμμετείχε στη θεία λατρεία ενεργά. Λέγοντας τους Χαιρετισμούς του αγίου έλαμπε όλος από χαρά, όπως αναφέρει ο Ιερομόναχος Αναστάσιος Καρυώτης.



Κάποτε ασθένησε από βαριάς μορφής φυματίωση. Οι πατέρες τον απήλλαξαν από τα διακονήματα και τον έστειλαν να μείνει στην αμπελάκια της μονής, του Αγίου Αντωνίου. Με την καρδιά του ευχαριστούσε και δοξολογούσε τον Θεό κι έλεγε να γίνει το θέλημα του Θεού. Μία μέρα προσευχόμενος είδε να τον πλησιάζει ένα μεγάλο ζαρκάδι, να του υποκλίνεται, να πέφτει κάτω και να σπαρταρά. Φώναξε τον λαϊκό κηπουρό, που το σκότωσε και με την ευλογία, του ηγουμένου και την παρότρυνση των πατέρων το έφαγε λίγο-λίγο, δίχως να χαλάσει τόσες μέρες, δίχως ψυγείο, και με τη βοήθεια της Παναγίας και του αγίου Στεφάνου έγινε τελείως καλά.

Ο ιερομόναχος Αθανάσιος Σιμωνοπετρίτης, πού έζησε μερικά χρόνια στην Κωνσταντινούπολη. διηγείται πώς ήταν ευλογημένος και τρισχαριτωμένος, ευκατάνυκτος και ταπεινότατος. «Είχ' ένα προσωπάκι σαν μικρού παιδιού! Φώναζε συνεχώς την Παναγία την Γοργοϋπήκοο για τις «αμαρτίες» του. Ποιες αμαρτίες είχε αυτός ο άνθρωπος ... Επίσης είχ' ένα κατάλογο τεσσάρων φύλλων με ονόματα αγίων και φώναζε: «Άγιε Πρόδρομε, άγιε Νικήτα, άγιε Βησσαρίων, άγιε Δημήτριε,/αγία Παρασκευή ...». Όλους τους αγίους τους εφώναζε με την σειρά και κάποιους αγίους που δεν τους ξέρουμε ούτε κι εμείς πού διαβάζουμε συναξάρι. Αυτός τους είχε εκεί, γιατί είχε κάποια ιδιαίτερη προσωπική σχέση μαζί τους και τους Επεκαλείτο όλη τη νύκτα. Τη νύκτα, επίσης, την Παναγία φώναζε πολύ και

ιδιαίτερα τη Γοργοϋπήκοο, όλη τη νύκτα, με πολλή ευλάβεια και άφθονα δάκρυα».

Είχε πλήρη συναίσθηση της αμαρτωλότητός του. Στα γεράματα του έκλαιγε συνεχώς επαναλαμβάνοντας: «Είμαι αμαρτωλός, είμαι αμαρτωλός...». Τον πείραζε ο δαίμονας. Κάποτε εμπιστεύθηκε τον λογισμό του ότι αξιώθηκε «ο τιποτένιος και τάλας», ως έλεγε, να δει το άχτιστο φως. Εκοιμήθη εν Κυρίω το 1984.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Ανδρέου Αγιορείτου μονάχου. Γεροντικό του Αγίου Όρους, τ. Β΄, Αθήναι 1981, σσ. 66-68. Αναστασίου ιερομ.. Αθωνικά Δίπτυχα, Άγιον Όρος 2000, σ. 126. Μανώλη Μελινού, Αγιορείτες ευλογείτε, Αθήνα 2004, σσ. 292-295.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, *Μέγα Γεροντικό εναρέτων Αγιορειτών του εικοστού αιώνας*, τόμ. Α΄ 1901-1955, εκδ. Μυγδονία, Άγιον Όρος 2011.